

Chuyện Lắm Cẩm

Nguyễn Giụ Hùng

Tôi có một người bạn già cứ tự trách mình lắm cẩm vì hai câu chuyện đã xảy ra cho anh: mất đôi giày khi đi “gym” tập thể dục, và tìm không ra món quà tặng vợ đêm Giáng Sinh vì giấu kỹ quá. Tôi viết đùa để trêu anh bạn khi nghe kể lại hai câu chuyện trên.

Câu chuyện lắm cẩm thứ nhất: Mất đôi giày số 6

Kể từ ngày về hưu, rảnh rỗi chẳng biết làm gì, tôi hay ngồi viết thư cho bạn bè hoặc viết tán nhảm với mấy cô hàng xóm. Và trong những lá thư gửi đi ấy, tôi toàn nói chuyện phịa (chuyện giả tưởng). Tôi phịa ra đủ mọi thứ chuyện, từ chuyện to cho đến chuyện nhỏ, từ chuyện trong nhà ra đến chuyện ngoài đường. Tôi phịa nhiều quá đến nỗi tôi cũng bị “hỏa mù” với chính tôi, chẳng biết lúc nào tôi thật lúc nào tôi giả nữa. Nghe chuyện của người, tôi cũng bị rơi vào trạng thái hỗn mang, khật khừ hư thật, nửa đúng nửa sai, nửa nạc nửa mỡ, nửa trắng nửa đen, lúc nào cũng chỉ thấy toàn là giả tưởng.

Nhân đọc thư anh kể lể về chuyện anh đi tập thể dục ở “gym” gần nhà đã mất đôi giày số 6 (size 6) do một tên nào đó đi nhầm hay “cầm nhầm”. Tôi bèn tưởng tượng ra nếu cái thằng tôi mất giày hôm đó, tôi sẽ làm sao? Tôi sẽ loay hoay, ngơ ngác, tìm tìm kiếm kiếm “đôi giày số 6”. Đôi giày mang tên số 6 ấy cứ như mang cái bí danh hay ám số trong truyện trinh thám hay giả tưởng nào đó mà tôi đã đọc từ cái thời còn đi học, cái thời học thì ít mà liếc thì nhiều, liếc sang bàn bên cạnh nhìn mấy em ở lứa tuổi “ô mai” thập thò ăn vụng me chua trong lớp.

Này nhé, tôi sẽ lục tủ này, kéo tủ kia, moi moi móc móc, hót hơ hót hải, lằng xằng chạy ra chạy vào, chạy tới chạy lui đi tìm; rồi nghi ngờ, bực tức cái đứa nào dám “lắm cẩm” đi nhầm đôi giày của ông. Ông sẽ tìm cho ra bằng được cái thằng nhãi ranh ở tuổi 13 hay con bé xinh xinh ở cái tuổi 15, 16 trắng tròn đi vừa đôi giày số 6 ấy. Thế rồi, với đôi chân trần giống như trong phim “Nữ Bá Tước Đi Chân Không”(1) ngày nào, tôi cứ đảo qua đảo lại, mắt trước mắt sau, nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn cả những chỗ không thể đi giày được trên thân thể của những đứa tôi nghi. Thế rồi tôi thất vọng, chán chường, mỗi mết vì không tìm ra được cái đứa lắm cẩm ấy. Thế rồi (lại thế rồi), tôi đi ra “front desk”, mượn một chiếc dép mòn (như lờ lẽ kể trong thư của anh), một chiếc thoi, thất tha thất thểu, chân thấp chân cao, khập khà khập khiễng bước ra xe.

Trong lòng tôi có chút gì lo lắng, bồi hồi khi lái xe về nhà. Và tôi cũng cảm thấy có chút gì bẽn lẽn, ngập ngừng khi gặp “nàng” đang đứng ngoài ngưỡng cửa chờ chồng, mắt nàng lơ đãng nhìn về cõi xa xăm. Tôi ngoẹo đầu, một tay xò ra đưa về phía trước khua khua ra dấu như đứa trẻ con vừa mất kẹo, một tay chỉ xuống đôi bàn chân trần, buông thõng một câu “mất rồi” như để phân bua. Nàng lạnh lùng nhìn tôi mà chẳng nói, ngoảnh mặt bước vào nhà lắm bằm điều gì tôi không nghe rõ. Tôi rụt rè len lén theo sau, trong lòng lại thoáng có cái gì vui vui, hí hửng. Hí hửng vì ngày mai được mua đôi giày mới. Với ý nghĩ ấy, tôi xoa hai tay, miệng cười chum chim, thu mình, khom lưng nhún nhảy bước vào phòng tắm, khẽ huýt sáo với bản tình ca ướm át. Tôi biết tôi không lắm cẩm, mà chỉ là nạn nhân của cái tên đi vừa đôi giày số 6 mà tôi đã mua cách đây hai năm và đã rách. “Đi nhầm” một đôi giày cũ nát của tôi mà không thềm trả lại, tên này mới đích thực là lắm cẩm.

Tôi xin chấm dứt câu chuyện về thằng tôi chứ không phải là chuyện của ông bạn già cứ tự cho mình là lắm cẩm. Chắc là tôi lại đang phịa đây rồi! Đùa anh một tý cho vui thôi nhé. [Cười].

Câu chuyện lắm cẩm thứ hai: Món quà Giáng Sinh

Câu chuyện lắm cẩm thứ nhất về “đôi giày số 6” của anh xảy ra chưa được bao lâu, dư hương của cái mùi “không thể thơm được” của đôi giày cũ vẫn còn phảng phất đâu đây. Ấy thế, một câu chuyện khác được cho là chuyện lắm cẩm thứ hai của anh lại xảy ra cho anh vào đúng đêm Giáng Sinh. Câu chuyện anh cho là “lắm cẩm thứ hai” được anh kể như sau: Anh mua một món quà Giáng Sinh tặng vợ. Để tạo bất ngờ, anh đã cất món quà đó quá kỹ, kỹ đến độ tới giờ quan trọng thì tìm nó không ra. Anh cứ tự trách mình là lắm cẩm.

Tôi xin mở đầu câu chuyện lằm cẩm thứ hai như thế này nhé. Nhân một buổi sáng, tôi lái xe về tới gần nhà, ngang qua một trạm xe buýt công cộng của thành phố, tôi thấy một người đàn ông đi đôi giày vải / tennis shoes hiệu Bata mới toanh, dáng người khỏe mạnh, ắt hẳn ông ta phải là người đi tập thể dục hằng ngày. Người ấy cúi đầu đi vòng quanh bên chiếc ghế dài dành cho khách chờ xe với một vận tốc đều đều, không nhanh không chậm. Ông ta có vẻ trầm ngâm, thỉnh thoảng ngừng lại ngắm nghía đôi giày mới đang đi rồi ngừng đầu, cái đầu tóc bạc muối tiêu rất đẹp, nhìn lên trời cao cười cười và lầu bầu một mình như đang nói chuyện với ai. Tôi thấy lạ, ngừng xe quan sát. Ông ta cứ lặp đi lặp lại cái động tác ấy, nghĩa là vẫn bước đi đều đều quanh chiếc ghế, cúi đầu trầm tư, ngắm nghía đôi giày mới, ngừng đầu nhìn lên trời cười cười rồi lằm cẩm một mình.

Vừa khi chiếc xe buýt trở tới. Tôi nghĩ thế nào người đàn ông ấy cũng lên xe khi cửa chiếc xe vừa mở ra. Nhưng không, ông ta chỉ đứng nhìn chiếc xe buýt một cách băng quơ, lơ đãng. Khi chiếc xe từ từ đóng cửa trở lại và chuyển bánh thì ông mới háp tấp đuổi theo, phóng mình, bấu víu, đu lên. Tôi lắc đầu mỉm cười:

– Lằm cẩm thật!

Về tới nhà, tôi ngồi đọc thư anh, thấy anh tự than thở là mình lằm cẩm đã không tìm ra món quà tặng vợ vào đêm Giáng Sinh vì cất kỹ quá, rồi quên. Tôi thấy anh có lằm cẩm gì đâu. Tôi cố gắng hình dung ra một cái gì lằm cẩm nơi anh thì thú thật tôi không đào đâu ra được cái hình ảnh ấy. Nói theo kiểu thầy bàn “Mao Tôn Cương” thì anh được xếp loại “khôn bỏ mẹ” chứ chẳng phải chơi đâu. Anh mà có lằm cẩm thì khối cô “thèm” cái lằm cẩm ấy của anh.

Nghĩ tới câu “thèm cái lằm cẩm”, tôi chợt nhớ một câu chuyện và xin kể cho anh nghe. Chuyện có thật đấy nhé! Số là thế này. Một hôm, cô hàng xóm đầu ngõ nhà tôi, tên Mộng, nghĩa là cái cô “to lớn đẩy đà làm sao” mà tôi đã nhắc tới vài lần, nhân dịp sinh nhật của cô, cô mời tất cả các ông lẫn các cô hàng xóm tới nhà cô ăn “cake” và hát hồng “ca ra là OK”. Bữa đó, tôi cũng được mời và đang ngồi đầu láo với mấy ông hàng xóm khác tại phòng khách, câu chuyện cứ ngon trớn nổ ran. Chợt đâu, tôi thấy vài cô hàng xóm trong khu cứ đi qua đi lại trước mặt tôi mà bụm miệng cười. Tôi lấy làm lạ. Cô chủ nhà thì cứ như “gà mắc đẻ”, nhí nháy chỉ tỏ ra hiệu cho tôi điều gì mà tôi không hiểu. Vì không hiểu nên tôi lờ đi.

Hình như có điều gì cô chủ nhà muốn nói với tôi ghê lằm nên cô cứ lấp ló ở phòng trong vẫy vẫy tôi vào. Cũng vì không hiểu nên tôi vẫn lờ. Cô không chịu nổi nữa, gọi tôi toáng lên:

– Anh! Anh vào đây em nhờ một tý.

Tôi lừng khừng đứng lên đi vào như có tờ ra cho mọi người biết mình không quan tâm chi đến mấy cô hàng xóm. Cô vội hỏi to thêm:

– Anh uống cà phê loại nào?

Tôi nghĩ cô này thật lằm cẩm, có thể mà cũng làm nháng lên. Nhưng hời ôi! Bên cạnh cái giọng to lớn kia là một giọng tuy nhỏ nhưng rất sắc, thoát ra từ những kẽ răng:

– Đóng cửa sổ vào! Đóng vào... nhanh lên!

– Đóng cửa sổ nào? Tôi ngờ người hỏi.

Cô vội đưa mắt ra dấu xuống nơi “cửa sổ” ấy. Tôi giật mình khi nhận ra sự việc, vội đưa tay kéo đóng cái “cửa sổ” lên cái xoạt. Tôi đỏ mặt chóng chế:

– Anh cứ hay quên mấy cái “lằm cẩm” này!

Cô hàng xóm liếc xéo tôi một cái thật dài, cười cười:

– Anh mà lằm cẩm! Cho em xin cái lằm cẩm ấy của anh đi.

– Cho cái gì? Tôi hóm hỉnh hỏi lại.

Cô biết mình lỡ lời.

– Never mind (Không có chi)!

Cô tắt tả bỏ đi để còn tiếp đón những ông hàng xóm kéo tới càng lúc càng đông. Tôi vội bước ra phòng ngoài, để lại phía sau lưng những tiếng cười khúc khích đầy giấu cợt lẫn đủ đờn của những cô hàng xóm xinh đẹp khác. Tôi liếc vội xuống dưới đất xem có kẽ hở nào để tôi chui xuống đấy.

Tôi hỏi thật anh, trong câu chuyện có thật vừa rồi, tôi có lằm cẩm không hả? Tôi đâu có lằm cẩm phải không? Tôi chỉ quên thôi mà. Mà quên thì cũng chỉ là chuyện xảy ra rất thông thường, thông thường như anh cất món quà Giáng Sinh của chị quá kỹ thành tìm không ra. Có gì lằm cẩm đâu nhỉ? Cất kỹ thì khác với giấu kỹ. Trăm chuyện vỡ đầu xê tai cũng chỉ vì chữ “giấu”. Nhớ cất kỹ chứ đừng giấu cái gì hay điều gì.

Có ai trách anh là lảm cẩm khi anh đang đeo mắt kính trên mắt mà cứ đi tìm kính loạn cả nhà lên đầu. Có ai trách anh khi anh ra mở máy xe rồi cứ chạy vào nhà kiếm chìa khóa xe để ra nổ máy. Có ai trách anh sáng sáng đi làm, ngày nào cũng như ngày nấy, mắt cả nửa giờ đồng hồ hớt hơ hớt hải, nào tìm đôi vớ, đôi giày, nào chùm chìa khóa hay cái ví ở đâu.

“Giấu đầu hở đuôi” mới thật là lảm cẩm. Cái lảm cẩm tệ hại này thì nó chẳng phân biệt tuổi tác hay chủng tộc gì cả. Nó chẳng phân biệt là “nổi niềm riêng” hay “nổi niềm chung”, nó cũng chẳng cần biết “một khoảng trời riêng” (tên một thi phẩm ở S.J.) hay “khoảng trời chung”. Cứ giấu mà bị lộ ra là chết, chết một cách rất lảm cẩm, đau thương. Như giấu vợ để tiêu hết tiền thưởng cuối năm (bonus), rồi lại bất ngờ, trong một ngày đẹp trời nào đó, lảm cẩm than với vợ là tiền thưởng năm nay ít quá. Trời hôm đó có đẹp cách mấy cũng tối sầm.

Nói vậy thôi, không phải cái lảm cẩm nào cũng đáng sợ cả đâu. Có cái lảm cẩm cũng rất dễ thương, vì có cái lảm cẩm nào giống cái lảm cẩm nào đâu. Như có một lần cô hàng xóm xinh đẹp trước cửa nhà tôi, hỏi tôi một câu thật rất đáng yêu “*Em nhớ tối hôm qua, khi đi ngủ em mặc áo phải (áo T shirt), sao sáng nay tỉnh dậy em lại thấy mình mặc áo trái?*” Có mà thánh mới biết! Hỏi như thế mới thật là lảm cẩm.

Thôi, tôi “lảm cẩm” vài câu chuyện với anh một tý, lảm cẩm như cô hàng xóm hỏi tại sao sáng ra tỉnh dậy lại thấy mình mặc áo trái ấy.

Nguyễn Giụ Hùng

(1) “La Comtesse aux pieds nus” phim do cô đào Ava Gardner và nam tài tử Humphrey Bogart đóng năm 1954.